

ÎNCHEIERE

21 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de societatea cu răspundere limitată „Imexagro” împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 08 august 2017,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Imexagro” împotriva societății cu răspundere limitată „Asetorin-Agro”, societății cu răspundere limitată „Măcinătorul” și societății cu răspundere limitată „Trans-Aidar” cu privire la constatarea și declararea nulității contractelor de vânzare-cumpărare și compensarea cheltuielilor de judecată, –

c o n s t a t ă :

La 22 iunie 2016, societatea cu răspundere limitată „Imexagro” (denumirea prescurtată SRL „Imexagro”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Asetorin-Agro” (denumirea prescurtată SRL „Asetorin-Agro”) și societății cu răspundere limitată „Măcinătorul” (denumirea prescurtată SRL „Măcinătorul”) cu privire la constatarea și declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare și compensarea cheltuielilor de judecată (vol. I, f.d. 3-7).

În motivarea acțiunii menționează că, Judecătoria Strășeni, prin hotărârea din 04 martie 2016 a încasat din contul SRL „Asetorin-Agro” în beneficiul SRL „Imexagro” suma de 8 111 313,31 de lei. Totodată, în cadrul aceluși proces de judecată au fost aplicate măsuri de asigurare a acțiunii sub forma sechestrului judiciar asupra bunurilor debitorului, în limita revendicărilor din acțiune, și anume pe o cantitate nesemnificativă de vin și 700 ha de teren însămânțat cu grâu.

Însă, la 17 noiembrie 2015, între SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Măcinătorul” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare a viitoarei roade, prin care prima a vândut celei din urmă marfă agricolă însămânțată pe terenuri cu suprafața de 2706 ha, la prețul de 3656113,33 de lei.

Relevă că, contractul nominalizat a fost semnat din numele SRL „Asetorin-Agro” de către reprezentantul I. Petrov. și de către Ilia Stoianov în calitate de reprezentant al SRL „Măcinătorul”.

În acest sens notează că, contractul a fost semnat peste câteva zile după decesul administratorului SRL „Asetorin-Agro”, Vasili Gherasimov, care concomitent era și fondator și asociat cu 40% din capitalul social.

Prin urmare, consideră că Ivan Petrov nu avea împuterniciri pentru a semna astfel de contract, deoarece deținea doar 5% în capitalul social al SRL „Asetorin-Agro”, iar în conformitate cu Statutul acesteia, pentru încheierea contractelor valoarea cărora depășește $\frac{1}{4}$ din capitalul social este nevoie de decizia fondatorilor.

Mai mult decât atât, la momentul semnării contractului de vânzare-cumpărare, Iliia Stoianov avea dublă calitate, de reprezentant al cumpărătorului SRL „Măcinătorul”, cât și de asociat/fondator al vânzătorului SRL „Asetorin-Agro” cu o cotă-parte de 40% din capitalul social.

Succesiv, invocă faptul că SRL „Măcinătorul” nu a făcut nici o achitare în sensul executării obligației de plată a prețului prevăzut în contractul de vânzare-cumpărare.

Astfel, contractul de vânzare-cumpărare a fost semnat în urma unei înțelegeri dolosive a asociaților SRL „Asetorin-Agro” și întru transferul ilicit al patrimoniului acesteia.

În concluzie, menționează că contractul de vânzare-cumpărare este lovit de nulitate atât din punct de vedere al efectelor pe care au dorit părțile să le producă, cât și din punct de vedere al împuternicirilor persoanelor care l-au semnat.

Solicită constatarea și declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare încheiat la 17 noiembrie 2015 între SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Măcinătorul”; și compensarea din contul SRL „Asetorin-Agro” a cheltuielilor de judecată.

La 03 august 2016, SRL „Imexagro” a depus cerere în temeiul art. 60 din Codul de procedură civilă, cu privire la mărirea cuantumului pretențiilor (vol. I, f.d. 130-131), îndreptată împotriva SRL „Asetorin-Agro”, SRL „Măcinătorul” și societății cu răspundere limitată „Trans-Aidar” (denumirea prescurtată SRL „Trans-Aidar”), prin care solicită constatarea și declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare încheiat la 17 noiembrie 2015 între SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Măcinătorul”; constatarea și declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare nr. 04/0 nr. 27 din 04 aprilie 2016 încheiat între SRL „Măcinătorul” și SRL „Trans-Aidar”; și compensarea din contul SRL „Asetorin-Agro” a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii menționează că, ulterior depunerii cererii de chemare în judecată a aflat că, la 04 aprilie 2016, SRL „Măcinătorul” a înstrăinat plantațiile procurate de la SRL „Asetorin-Agro” altui agent economic – SRL „Trans-Aidar”.

Astfel, reclamanta opinează că în cazul în care instanța de judecată va constata că primul contract este lovit de nulitate, pe cale de consecință urmează a fi anulate și celelalte acte subsecvente, și anume contractul de vânzare-cumpărare încheiat între SRL „Măcinătorul” și SRL „Trans-Aidar”.

Judecătoria Taraclia, prin încheierea din 15 decembrie 2016 (vol. I, f.d. 136) a atras în proces SRL „Trans-Aidar” în calitate de pârât.

Judecătoria Cahul (sediul Taraclia), prin încheierea din 31 ianuarie 2017 (vol. I, f.d. 166) a respins cererea reprezentantului SRL „Trans-Aidar”, Olga Leșinscaia privind atragerea în proces a SRL „Trans-Aidar” în calitate de intervenient accesoriu de partea pârâților.

Judecătoria Cahul (sediul Taraclia), prin hotărârea din 07 aprilie 2017 (vol. II, f.d. 91, 95-97) a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată și a anulat măsurile de asigurare a acțiunii sub forma suspendării executării contractului de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 2015 încheiat între SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Măcinătorul”, aplicate prin încheierea Judecătoriai Taraclia din 24 iunie 2016.

Curtea de Apel Cahul, prin decizia din 08 august 2017 (vol.II, f.d. 245, 246-259) a respins ca nefondat apelul declarat de SRL „Imexagro”, a menținut hotărârea Judecătoriai Cahul (sediul Taraclia) din 07 aprilie 2017 și a anulat măsurile de asigurare a acțiunii aplicate prin încheierea Curții de Apel Cahul din 16 iunie 2017.

În consolidarea soluției adoptate, instanțele de fond au invocat dispozițiile art.220, 223 alin. (1) și (2), 226, 598 și 753 alin. (1) din Codul civil.

Totodată, cu privire la circumstanțele faptice ale speței, au reținut că hotărârea Judecătoriai Strășeni din 11 aprilie 2016, invocată de reclamantă, a fost modificată prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2016, care la rândul său a fost casată integral prin decizia Curții Supreme de Justiție din 18 noiembrie 2016, cu transmiterea cauzei la rejudecare.

Astfel, la momentul depunerii acțiunii, nu există o hotărâre definitivă și irevocabilă susceptibilă de executare în baza căreia SRL „Imexagro”, în calitate de creditor, să dobândească o creanță certă, lichidă și exigibilă care să-i acorde dreptul de a depune acțiune pauliană împotriva SRL „Asetorin-Agro”.

Cu referire la argumentul reclamantei precum că, contractul de vânzare-cumpărare din data de 17 noiembrie 2015 este lovit de nulitate deoarece lipsește consimțământul părții contractante, instanța inferioară a notat că, din conținutul procesului-verbal al adunării asociaților nr.2/2015 din 16 noiembrie 2015 rezultă că, la 16 noiembrie 2015 a avut loc Adunarea generală a asociaților SRL „Asetorin-Agro” în cadrul căreia s-a hotărât de a împuternici angajatul Ivan Petrov cu atribuții de reprezentare interimară a întreprinderii, cu dreptul de a încheia contracte de vânzare-cumpărare a activelor, în scopul stingerii datoriilor față de creditorii.

Mai mult ca atât, prin procesul-verbal nr.5/2016 din 15 septembrie 2016 al Adunării Generale a asociaților SRL „Asetorin-Agro” a fost confirmat contractul de vânzare-cumpărare a producției nefinalizate, încheiat între SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Măcinătorul”.

Succesiv, instanțele de fond au notat că, livrarea mărfii, în urma încheierii contractului de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 2015, este confirmată prin semnarea facturii fiscale seria JJ număr 2649859 din 17 noiembrie 2015, iar prin ordinul de plată nr. 649 din 25 noiembrie 2015 se confirmă faptul că SRL „Măcinătorul” a achitat SRL „Asetorin-Agro” suma de 1 621 431 de lei. Prin urmare, reclamanta nu a demonstrat înțelegerea dolosivă.

La 05 decembrie 2017, SRL „Imexagro” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 19 octombrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri în sensul admiterii acțiunii (vol. III, f.d. 3-15).

În motivarea recursului invocă faptul că instanțele inferioare au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și au interpretat în mod eronat legea.

În acest sens, menționează că, SRL „Imexagro” deține o creanță certă, lichidă și exigibilă față de SRL „Asetorin-Agro”, care la ziua examinării recursului este

înaintată spre executare silită în temeiul deciziei instanței de apel din 14 noiembrie 2017.

Susține recurentul că, instanțele de fond au aplicat și interpretat în mod eronat normele de drept material, or, SRL „Imexagro” a înaintat acțiunea pauliană și nu o acțiune oblică, prin urmare, față de aceasta nu pot fi aplicate prevederile art. 218 alin.(1) și art. 599 din Codul civil.

Succesiv, relevă că instanțele inferioare urmau să constate din oficiu că SRL „Asetorin-Agro” a dispus înstrăinarea către terți a unor terenuri agricole cu suprafața de 1039 ha, care nu le deținea în proprietate privată.

La fel, opinează că, instanțele inferioare nu au ținut cont de faptul că la 15 octombrie 2015, a decedat administratorul SRL „Asetorin-Agro” și asociatul cu o cotă-parte de 40% din capitalul social, Vasili Gherganov. Prin urmare, la momentul semnării contractelor de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 2015, reprezentantul SRL „Asetorin-Agro” – Ivan Petrov nu era oficial înregistrat ca administrator al acesteia și nu avea împuterniciri de a acționa în numele acestei persoane juridice, deoarece asupra cotei-părți de 40% din capitalul social al SRL „Asetorin-Agro”, rămasă după decesul lui Vasili Gherganov nu era determinat nici un drept.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, (1) părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

Conform art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Articolul 434 din Codul de procedură civilă statuează că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul de admisibilitate consideră că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece decizia recurată a Curții de Apel Cahul datează cu 19 octombrie 2017 (vol. II, f.d. 245, 246-259), iar cererea de recurs a fost depusă la 05 decembrie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe recurs (vol. III, f.d. 3-15).

Completul de admisibilitate apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate alegațiile recurente conținute în cererea de recurs precum că, SRL „Imexagro” deține o creanță certă, lichidă și exigibilă față de SRL „Asetorin-Agro”, care la ziua examinării recursului este înaintată spre executare silită în temeiul deciziei instanței de apel din 14 noiembrie 2017.

În acest sens, urmează a fi notat faptul că, din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată (vol. II, f.d. 238-244 recto-verso) rezultă că, la judecarea prezentei cauze civile, instanței de apel nu i-a fost prezentată pentru cercetare „decizia instanței de apel din 14 noiembrie 2017” invocată de către recurentă.

La caz, prevederile art. 224 alin. (1) din Codul de procedură civilă statuează că, probele materiale se cercetează de instanța judecătorească și se prezintă spre examinare participanților la proces și reprezentanților lor, precum și experților, specialiștilor și martorilor, după caz. Persoanele cărora li s-au prezentat probe materiale pot atrage atenția instanței judecătorești asupra circumstanțelor aferente actului cercetării. Declarațiile depuse se consemnează în procesul-verbal al ședinței de judecată.

Subsecvent, aplicabile sunt și dispozițiile articolului 239 din Codul de procedură civilă, care prescriu că hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În această ordine de idei, sunt reprehensibile alegațiile recurente cu trimitere la unele probe care nu au fost obiect de cercetare la judecarea cauzei în fond și în ordine de apel, or, conform art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând

recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

La fel, nu pot fi acceptate nici argumentele recurente cu privire la faptul că, instanțele de fond au aplicat și interpretat în mod eronat normele de drept material, deoarece SRL „Imexagro” a înaintat acțiunea pauliană și nu o acțiune oblică.

La acest capitol, completul de admisibilitate evocă faptul că, doctrina de specialitate definește acțiunea pauliană (revocatorie) ca acțiunea prin care creditorii unei persoane urmăresc să desființeze actele frauduloase ale debitorului, acte prin care s-au adus atingeri dreptului de gaj general, va reuși în condiții mai lesnicioase dacă se pune problema revocării unor contracte cu titlu gratuit, decât atunci când se discută contractele cu titlu oneros consimți.

Însă, distinct ipotezei relevate, legiuitorul nu a instituit în dreptul național un regim special al acțiunii pauliene de drept comun, astfel încât acțiunea revocatorie fiind fundamentată pe nulitatea actului fraudulos pe motiv de cauză ilicită. Așadar, se deduce concluzia că, acțiunea de revocare poate fi invocată de orice persoană interesată în condițiile Capitolului III din Codul civil (nulitatea actului juridic).

Astfel, completul de admisibilitate vădește că din cauza omiterii stipulării exprese în legislație a mecanismului de funcționare a acțiunii pauliene, este corectă soluționarea a litigiilor revocatorii prin prisma Capitolului III din Codul civil, deoarece alte modalități de soluționare a acestora nu sunt prevăzute de legislația națională în vigoare.

Prin urmare, în accepțiunea art. 218 alin (1) din Codul civil, nulitatea relativă poate fi invocată, printre altele, de creditorii chirografari ai părții ocrotite pe calea acțiunii oblice (chirografari sunt creditorii ale căror creanțe nu sunt garantate prin garanții personale (fidejusiunea) sau garanții reale (gajul), ci numai prin dreptul de gaj general asupra patrimoniului debitorului. Aceste persoane înaintează o acțiune pauliană – acțiune civilă prin care creditorul cere declararea nulității actelor juridice făcute în fraudă drepturilor sale de către debitor).

În această ordine de idei, se conturează ideea că, în jurisprudența națională s-a format practica conform căreia nulitatea relativă invocată printr-o acțiune pauliană este înțeleasă ca o acțiune de ocrotire a drepturilor creditorilor pe calea acțiunii oblice.

Completul de admisibilitate consideră că nu poate fi reținut nici alegația recurente precum că, instanțele inferioare nu au constatat din oficiu faptul că SRL „Asetorin-Agro” a dispus înstrăinarea către terți a unor terenuri agricole cu suprafața de 1039 ha, care nu le deținea în proprietate privată.

În acest sens, este remarcabil că, în cadrul prezentului litigiu, SRL „Imexagro” nu apare ca reprezentat al presupușilor deținători a dreptului de proprietate. Prin urmare, este incert care anume drepturi și interese i-au fost lezate SRL „Imexagro” prin înstrăinarea de către SRL „Asetorin-Agro” a unor presupuse terenuri agricole ce aparțin ultimei cu titlu de proprietate privată.

Succesiv, completul de admisibilitate nu poate accepta nici argumentul recurente precum că, instanțele inferioare nu au ținut cont de faptul că la momentul semnării contractelor de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 2015, reprezentantul

SRL „Asetorin-Agro” – Ivan Petrov nu era oficial înregistrat ca administrator al acesteia și nu avea împuterniciri de a acționa în numele acestei persoane juridice.

Or, conform procesului-verbal nr.2/2015 al Adunării extraordinare a asociațiilor SRL „Asetorin-Agro” din 16 noiembrie 2015 (vol. I, f.d. 242), Ivan Petrov a fost ales în funcția de director interimar al SRL „Asetorin-Agro”, fiind împuternicit cu toate atribuțiile administratorului. Aderent, s-a hotărât de a înstrăina o parte din activele întreprinderii în scopul stingerii datoriilor față de creditori, cu împuternicirea directorului interimar Ivan Petrov cu dreptul de a încheia contracte de vânzare-cumpărare a acestor active.

Ba mai mult ca atât, prin procesul-verbal nr. 5/2016 al Adunării asociațiilor SRL „Asetorin-Agro” din 15 septembrie 2016 (vol. II, f.d. 9-10 recto-verso) a fost confirmat contractul de vânzare-cumpărare a producției nefinalizate, încheiat între SRL „Asetorin-Agro” și SRL „Măcinătorul” în baza procesului-verbal nr. 2/2015 al Adunării extraordinare a asociațiilor SRL „Asetorin-Agro” din 16 noiembrie 2015

În această ordine de idei, ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al [recursului](#) declarat, deoarece nu conține niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel, circumstanță care în esență profilează caracterul declarativ al [acestuia](#) și desprinde simplul fapt al dezacordului [recurenteii](#) cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*). La acest capitol instanța de recurs reține că [recursul declarat de SRL „Imexagro”](#) nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu [este](#) capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că [recurenta SRL „Imexagro”](#) a depus prezenta cerere de recurs după ce a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis *„Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că [recurentei i](#)-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, [rezultă că](#) participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în [recurs](#) nu se încadrează în temeiurile prevăzute de

art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Imexagro”, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, –

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de societatea cu răspundere limitată „Imexagro” împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 08 august 2017, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Imexagro” împotriva societății cu răspundere limitată „Asetorin-Agro”, societății cu răspundere limitată „Măcinătorul” și societății cu răspundere limitată „Trans-Aidar” cu privire la constatarea și declararea nulității contractelor de vânzare-cumpărare și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan